

Sygn. akt III K 277/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 stycznia 2015r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu w III Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący SSO Marcin Sosiński

Ławnicy Edward Powszek, Joanna Bela

Protokolant Aleksandra Borowska

w obecności Prokuratora Piotra Jaworskiego

po rozpoznaniu w dniach 17.10.2014r., 6.11.2014r., 9.12.2014r., 18.12.2014r., 19.01.2015r.

sprawy

W. S. urodzonego (...)

w T.

syna B. i M. z domu W.

oskarżonego o to, że:

I. w dniu 7 maja 2014 r. w lesie w pobliżu D. gm. Ż. dokonał napadu rabunkowego na osobie K. T. w ten sposób, że użył wobec niej przemocy usiłując uderzyć ją pięścią w twarz, a gdy uchyliła się przed tym ciosem zadał jej uderzenie pięścią w plecy, szarpał ją za odzież, a następnie mimo obrony pokrzywdzonej zabrał w celu przywłaszczenia poprzez wyszarpięcie z rąk torebkę zawierającą telefon komórkowy marki A. (...), pieniądze w kwocie 170 zł, dowód osobisty, kartę bankomatową oraz inne drobne przedmioty o łącznej wartości ok. 470 zł. na szkodę K. T., przy czym działał w warunkach wielokrotnego powrotu do przestępstwa, albowiem był uprzednio skazany :

- wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Wołowie z dnia 30 sierpnia 2004 r. sygn. akt II K 88/04 łączącym :

* wyrok Sądu Rejonowego w Wołowie z dnia 25 listopada 2002 r. sygn. akt II K 206/01 za czyny z art. 279 par. 1 kk. i art. 13 par. 1 kk. w zw. z art. 279 par. 1 kk. w zw. z art. 11 par. 2 kk. , w zw. z art. 91 par. 1 kk. i w zw. z art. 64 par. 1 kk. , z art. 288 par. 1 kk. w zw. z art. 64 par. 1 kk. oraz z art. 279 par. 1 kk. i art. 13 par. 1 kk. w zw. z art. 279 par. 1 kk. w zw. z art. 11 par. 2 kk., w zw. z art. 91 par. 1 kk. i w zw. z art. 64 par. 1 kk. oraz wyrok Sądu Rejonowego w Wołowie z dnia 1 grudnia 2003 r. sygn. akt II K 222/03 za czyn z art. 13 par. 1 kk. w zw. z art. 278 par. 1 kk. i art. 278 par. 1 kk. i wymierzającym w tym zakresie karę łączną 3 lat pozbawienia wolności, a nadto łączącym :

* wyrok Sądu Rejonowego w Trzebnicy z dnia 26 maja 2003 r. sygn. akt II K 122/03 za czyny z art. 279 par. 1 kk. w zw. z art. 91 par. 1 kk. w zw. z art. 64 par. 1 kk. i czyny z art. 278 par. 1 kk. w zw. z art. 91 par. 1 kk. w zw. z art. 64 par. 1 kk. oraz wyrok Sądu Rejonowego w Wołowie z dnia 14 kwietnia 2003 r. sygn. akt II K 144/02 za czyny z art. 278 par. 1 kk. w zw. z art. 91 par. 1 kk. w zw. z art. 64 par. 1 kk. oraz czyn z art. 270 par. 1 kk. i wymierzającym w tym zakresie karę łączną 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, które to kary odbył w okresach od 23 do 24 marca 2001 r., od 16 stycznia 2003 r. do 16 lipca 2006 r. , od 16 lipca 2006 r. do 29 czerwca 2007 r. i od 17 września 2009 r. do 4 października 2011 r.

- wyrokiem Sądu Okręgowego w Zielonej Górze z dnia 30 grudnia 2008 r. sygn. akt II K 283/08 za czyn z art. 280 par. 2 kk. i art. 275 par. 1 kk. w zw. z art. 11 par. 2 kk. w zw. z art. 64 par. 2 kk. w zw. z art. 91 par. 1 kk. na karę 5 lat pozbawienia wolności, którą odbywał w okresach od 11 września 2008 r. do 17 września 2009 r. i od 4 października 2011 r. do 28 kwietnia 2014 r.

- tj. o czyn z art. 280 § 1 k.k. art. 275 § 1 k.k. i art. 278 § 5 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k.

II. w dniu 7 maja 2014 r. w pobliżu P. gm. P. działając w warunkach wielokrotnego powrotu do przestępstwa jak w punkcie I dokonał napadu rabunkowego na osobie M. K. w ten sposób, że żądając wydania pieniędzy i telefonu użył wobec niej przemocy przewracając na ziemię, szarpiąc za odzież i włosy, uderzając rękami w twarz oraz kopiąc po całym ciele, groził jej użyciem noża i pozbawieniem życia, a nadto używał niebezpiecznego narzędzia w postaci noża przykładając jej go do szyi i usiłując zadawać ciosy, w następstwie czego doznała ona podbiegnięć krwawych na tułowiu i kończynach górnych oraz rany ciętej palca 1 ręki lewej naruszających czynności narządów jej ciała na czas powyżej 7 dni, a następnie zabrał w celu przywłaszczenia telefon komórkowy marki S. (...) M. i torebkę zawierającą pieniądze w kwocie 800 zł., dowód osobisty oraz inne drobne przedmioty o łącznej wartości ok. 1.300 zł. na szkodę M. K.

- tj. o czyn z art. 280 § 2 k.k., art. 275 § 1 k.k. i art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k.

I. uznaje oskarżonego **W. S.** za winnego czynu opisanego w punkcie I części wstępnej wyroku tj. przestępstwa z art. 280 § 1 k.k., art. 275 § 1 k.k. i art. 278 § 5 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. wymierza mu karę **5 (pięciu) lat pozbawienia wolności**;

II. uznaje oskarżonego **W. S.** za winnego czynu opisanego w punkcie II części wstępnej wyroku tj. przestępstwa z art. 280 § 2 k.k., art. 275 § 1 k.k. i art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. wymierza mu karę **7 (siedmiu) lat pozbawienia wolności**;

III. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. wymierza oskarżonemu W. S. karę łączną **9 (dziewięciu) lat pozbawienia wolności**;

IV. na podstawie art. 63 § 1 k.k. zalicza oskarżonemu W. S. okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania od dnia 7.05.2014r. do dnia 26.01.2015r.;

V. na podstawie art. 46 § 2 k.k. orzeka od oskarżonego W. S. na rzecz K. T. kwotę 1000 zł oraz na rzecz M. K. kwotę 3000 zł tytułem nawiazki;

VI. na podstawie art. 44 § 2 k.k. orzeka przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych wskazanych w wykazie dowodów rzeczowych numer I/116/14 pod poz. 1 – 3, 6 (k. 306), 9 (k. 307);

VII. postanawia załączyć do akt sprawy dowody rzeczowe opisane w wykazie I/116/14 pod poz. 4 – 5 (k. 306);

VIII. na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. zwraca K. T. dowody rzeczowe opisane w wykazie nr I/116/14 pod poz. 8, 10 – 11 (k. 307),

IX. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. E. B. (Kancelaria Adwokacka, (...)-(...) T., ul. (...) /p.116,117) kwotę 1697,40 zł brutto tytułem kosztów nieopłaconej obrony udzielonej oskarżonemu z urzędu;

X. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych, zaliczając je na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt III K 277/14

UZASADNIENIE

Na podstawie zabranego w sprawie materiału dowodowego ustalono następujący stan faktyczny:

K. T. zajmowała się prostytutką. W dniu 7 maja 2014r. około godziny 11:30 stała przy drodze krajowej nr (...) pomiędzy miejscowościami D. i R.. W. S. jechał białym samochodem marki F. (...) nr rejestracyjny (...) od strony R.. W. S. zatrzymał się przy K. T. i ustalili cenę za odbycie stosunku oralnego. K. T. wsiadła do samochodu W. S. na miejsce pasażera z przodu. Przejechali droga leśną około 250 – 300 metrów. Stosunek oralny odbywali w prezerwatywie. Pierwsza prezerwatywa pękła. K. T. zmieniła prezerwatywę. W. S. powiedział, że dopłaci 50 zł żeby to dłużej trwało i dokończą stosunek na zewnątrz. W. S. wysiadł na zewnątrz samochodu i stanął przed drzwiami. K. T. przesiadła się na miejsce kierowcy. Kontynuowali stosunek oralny na zewnątrz auta. W. S. był małomówny, wyrzucił prezerwatywę. W. S. wytarł się chusteczka, którą wyrzucił.

Następnie W. S. zamachnął się i chciał uderzyć K. T. w twarz z pięści. Uchyliła się tak, że uderzył w plecy. Złapał ją za kurtkę, która wysunęła mu się z ręki. K. T. chciała uciec drzwiami od strony pasażera z przodu. On złapał za kurtkę z tyłu. Uciekając chwyciła torebkę, która leżała pod szybą. Gdy chciała zabrać torebkę W. S. wyszarpnął ją z jej ręki. W trakcie szarpaniny W. S. nic nie mówił. W torebce było mienie o wartości około 470 zł tj. torebka o wartości około 30 zł, telefon A. biały o wartości 130 zł, pieniądze 70 zł i 100 zł od W. S. oraz kosmetyki i prezerwatywy o wartości około 140 zł, dowód osobisty i karta do bankomatu. K. T. zaczęła uciekać w stronę asfaltowej drogi. W. S. jechał w jej kierunku, dlatego wskoczyła do rowu. W. S. odjechał w stronę Ż.. K. T. zatrzymała samochód. Poprosiła o długopis i zapisała na dłoni nr rejestracyjny (...).

Dowód:

- częściowo wyjaśnienia oskarżonego – k. 93 – 95, 104, 208, 274, 327v – 329, 331v,

- zeznania K. T. – k. 7, 201 – 203, 329v – 330,

K. T. spotkała koleżankę K. J. (1), która stała przy stacji paliw w D. i z jej telefonu zawiadomiła policję.

Dowód:

- zeznania K. T. – k. 7, 201 – 203, 329v – 330,

- zeznania K. J. (1) – k. 10v, 422v – 423,

K. T. odzyskała torebkę o wartości około 30 zł oraz kosmetyki.

Dowód:

- pokwitowanie odbioru – k. 204,

M. K. zajmowała się prostytutką. W dniu 7 maja 2014r. około godziny 16:00 stała w miejscowości P. T. w obrębie wysypiska śmieci. W. S. jechał białym samochodem marki F. (...), nr rejestracyjny (...) zatrzymał się przy M. K. i powiedział, żeby wsiadła. Odjechali około 400 metrów w stronę wysypiska. W. S. chciał odbyć stosunek oralny. M. K. powiedziała, że kosztuje to 50 zł. W. S. dał jej pieniądze. M. K. siedziała w samochodzie, a on wyszedł i stanął z boku samochodu. Po zakończeniu stosunku M. K. zdjęła W. S. prezerwatywę i położyła na deskę rozdzielczą. W. S. chwycił ją za ramiona, wyciągnął z samochodu, rzucił na ziemię i zaczął kopać. Mówił „kurwo zabiję cię, oddaj pieniądze i telefon”. M. K. powiedziała, że mu wszystko odda, żeby nie robił jej krzywdy. On bił ją otwartą ręką w twarz. Szarpał ją próbował wyjąć z kieszeni jej kurtki telefon. Za włosy przeciągnął ją po trawie na drugą stronę samochodu od tyłu pojazdu do drzwi kierowcy. O. drzwi kierowcy i z nich wyciągnął nóż. Chwycił ją za szyję, stał za jej plecami i przyłożył jej nóż do gardła, powiedział „poderżnę ci gardło ty kurwo”. M. K. go odepchnęła, on odskoczył. Następnie znowu do niej podszedł i próbował dźgnąć ją nożem w brzuch. M. K. bronila się i go odpychała. Gdy chciał ją dźgnąć, broniąc się, chwyciła za ostrze noża lewą ręką. On wyciągnął nóż z jej dłoni i ją rozciął. Następnie z jej kieszeni zabrał telefon. Wsiadł do samochodu i ruszył w stronę lasu.

M. K. utraciła rzeczy o łącznej wartości około 1.300 zł tj. telefon komórkowy (...) G. M. o wartości około 350 zł, torbę o wartości około 20 zł, pieniądze w kwocie około 800 zł, dowód osobisty, perfumy o wartości około 80 zł oraz kosmetyki i prezerwatywy o wartości około 50 zł.

Dowód:

- częściowo wyjaśnienia oskarżonego – k. 93 – 95, 104, 208, 274, 327v – 329, 331v,
- zeznania M. K. – k. 15 – 16, 141 – 145, 330 – 331,
- zeznania K. J. (2) – k. 22v – 23, 146 – 148, 331v – 332,

M. K. pobiegła do koleżanki K. J. (2) i z jej telefonu zawiadomiła Policję.

Dowód:

- częściowo wyjaśnienia oskarżonego – k. 93 – 95, 104, 208, 274, 327v – 329, 331v,
- zeznania M. K. – k. 15 – 16, 141 – 145, 330 – 331,
- zeznania K. J. (2) – k. 22v – 23, 146 – 148, 331v – 332,

W dniu 7 maja 2014r. w miejscu zdarzenia, wskazanym przez K. T., zabezpieczono dwie zużyte prezerwatywy oraz chusteczkę higieniczną.

Dowód:

- protokół oględzin – k. 3 – 5,

W dniu 7 maja 2014r. w miejscu zdarzenia, wskazanym przez M. K., zabezpieczono zużytą prezerwatywę ze śladami biologicznymi.

Dowód:

- protokół oględzin z dokumentacją fotograficzną – k. 25 – 27,

W trakcie przeszukania miejsca zamieszkania W. S., w miejscowości (...), zabezpieczono samochód osobowy marki F. (...) o nr rej. (...). W samochodzie ujawniono gumkę do włosów należącą do K. T., dwa noże kuchenne z drewnianymi rękojeściami oraz nożyczki kuchenne. W pomieszczeniach mieszkalnych zabezpieczono odzież w postaci spodni oraz pary butów.

Dowód:

- protokoły przeszukania – k. 32 – 37, 54 – 56, 57 – 59,
- protokół okazania – k. 68 – 69,

W dniu 8 maja 2014r. dokonano okazania samochodu marki F. (...) o nr rej. (...) oraz zabezpieczonego noża z drewnianą rączką. M. K. rozpoznała te rzeczy i wskazała, że należały do sprawcy rozboju.

Dowód:

- protokoły okazania – k. 42 – 45,

W dniu 9 maja 2014r. dokonano okazania samochodu marki F. (...) o nr rej. (...) K. T. rozpoznała samochód i wskazała, że należały do sprawcy rozboju.

Dowód:

- protokoły okazania – k. 78v – 81,

M. K. oraz K. T. na okazanych wizerunkach czterech mężczyzn wskazały oskarżonego W. S., jako sprawcę rozboju.

Dowód:

- protokoły okazania – k. 50 – 51, 64 – 65,

W dniu 8 maja 2014r. K. J. (1) odnalazła torebkę należąca do K. T.. Zawiadomiła policje, która zabezpieczyła rzeczy.

Dowód:

- zeznania K. J. (1) – k. 74v – 75, 422v,

- protokół oględzin – k. 76 – 77,

W toku postępowania przygotowawczego przeprowadzono opinię sądowo – lekarską. Biegły wskazał, że W. S. ma następujące cechy szczególne: seplenienie, ubytki w uzębieniu, łatwo zauważalne blizny pooperacyjne na brzuchu, stan po amputacji 2/3 palca V ręki lewej, stare blizny na palcach ręki lewej i prawej, stara blizna na czole, stare blizny na udzie prawym.

Dowód:

- opinia z dokumentacją zdjęciową – k. 123 – 126,

W toku postępowania przygotowawczego przeprowadzono opinię sądowo – lekarską. Biegły wskazał, że M. K. ma podbiegnięcia krwawe na tułowie i kończynach górnych, ranę ciętą palca I ręki lewej zaopatrzoną chirurgicznie. Rana na lewą rękę powstała od narzędzia ostrokrawędzistego, względnie kończystego. Obrażenia powstały od działania narzędzi tępych, tępokrawędzistych. Obrażenia mogły powstać w czasie i okolicznościach podanych przez M. K.. Obrażenia spowodowały średni uszczerbek na zdrowiu w postaci naruszenia czynności narządów ciała i rozstroju zdrowia trwający dłużej niż 7 dni, o którym mowa w art. 157 § 1 k.k.

Dowód:

- opinia – k. 122,

W toku postępowania przygotowawczego przeprowadzono opinię z badań kryminalistycznych. Na czubku ostrza noża oraz na krawędziach ostrza noża oraz powierzchni ostrza w części środkowej ujawniono krew i materiał genetyczny człowieka, pochodzący od jednej osoby, kobiety, której profil genetyczny jest zgodny z profilem genetycznym M. K..

Dowód:

- opinia – k. 222 – 229,

W toku postępowania przygotowawczego przeprowadzono opinię sądowo – psychiatryczną. Biegli wskazali, że W. S. nie jest chory psychicznie w rozumieniu psychozy i nie był chory psychicznie w krytycznym czasie. Nie jest upośledzony umysłowo. Stwierdzono zaburzenia osobowości, o czym świadczą płytka uczuciowość wyższa, brak dążenia do stabilizacji, kierowanie się doraźnymi potrzebami, nie wyciąganie wniosków z przeżytych doświadczeń. W.

S. w krytycznym czasie nie miał z przyczyn chorobowych zniesionej ani w stopniu znacznym ograniczonej zdolności rozumienia znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem w rozumieniu art. 31 § 1 i 2 k.k.

Dowód:

- opinia sądowo psychiatryczna – k. 265 – 268,

Na terenie powiatu (...) nie odnotowano przestępstw pobicia, uszkodzenia ciała na kobietach oferujących usługi seksualne. W dniu 28 kwietnia 2014r. odnotowano rozbój na osobie K. J. (2). Zarzuty w tej sprawie postawiono A. M..

Dowód:

- informacja z KPP T. – k. 276 – 277,

- postanowienie o przedstawieniu zarzutu z dnia 16.09.2014r. – k. 280,

W. S. (...) (urodzony (...)), wykształcenie podstawowe. Oskarżony jest rozwiedziony. Ma (...), z których dwoje pozostaje na jego utrzymaniu. Bezrobotny. Nie był leczony neurologicznie, psychiatrycznie ani odwykowo.

W. S. w dniu 17.10.2013r. ukończył cykl zajęć Programu Readaptacyjnego (...) opartym na Treningu Zastępowania Agresji.

W. S. był karany sądownie:

- wyrokiem Sądu Rejonowego w Trzebnicy z dnia 30.12.1996r., sygn. akt II K 531/96 za czyn z art. 212 § 1 d.k.k. na karę grzywny w wymiarze 400 zł;

- wyrokiem Sądu Rejonowego w Trzebnicy z dnia 7.05.1999r., sygn. akt II K 221/98 za czyny z art. 279 § 1 k.k., 292 § 1 k.k. na karę łączną 2 lat pozbawienia wolności;

- wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Wołowie z dnia 30 sierpnia 2004 r. sygn. akt II K 88/04 łączącym :

- wyrok Sądu Rejonowego w Wołowie z dnia 25 listopada 2002r. sygn. akt II K 206/01 za czyny z art. 279 par. 1 kk. i art. 13 par. 1 kk. w zw. z art. 279 par. 1 kk. w zw. z art. 11 par. 2 kk., w zw. z art. 91 par. 1 kk. i w zw. z art. 64 par. 1 kk. , z art. 288 par. 1 kk. w zw. z art. 64 par. 1 kk. oraz z art. 279 par. 1 kk. i art. 13 par. 1 kk. w zw. z art. 279 par. 1 kk. w zw. z art. 11 par. 2 kk., w zw. z art. 91 par. 1 kk. i w zw. z art. 64 par. 1 kk. oraz wyrok Sądu Rejonowego w Wołowie z dnia 1 grudnia 2003r. sygn. akt II K 222/03 za czyn z art. 13 par. 1 kk. w zw. z art. 278 par. 1 kk. i art. 278 par. 1 kk. i wymierzającym w tym zakresie karę łączną 3 lat pozbawienia wolności, a nadto łączącym :

- wyrok Sądu Rejonowego w Trzebnicy z dnia 26 maja 2003r. sygn. akt II K 122/03 za czyny z art. 279 par. 1 kk. w zw. z art. 91 par. 1 kk. w zw. z art. 64 par. 1 kk. i czyny z art. 278 par. 1 kk. w zw. z art. 91 par. 1 kk. w zw. z art. 64 par. 1 kk. oraz wyrok Sądu Rejonowego w Wołowie z dnia 14 kwietnia 2003r. sygn. akt II K 144/02 za czyny z art. 278 par. 1 kk. w zw. z art. 91 par. 1 kk. w zw. z art. 64 par. 1 kk. oraz czyn z art. 270 par. 1 kk. i wymierzającym w tym zakresie karę łączną 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, które to kary odbył w okresach od 23 do 24 marca 2001r., od 16 stycznia 2003r. do 16 lipca 2006r. , od 16 lipca 2006r. do 29 czerwca 2007r. i od 17 września 2009r. do 4 października 2011r.;

- wyrokiem Sądu Okręgowego w Zielonej Górze z dnia 30 grudnia 2008r. sygn. akt II K 283/08 za czyn z art. 280 par. 2 kk. i art. 275 par. 1 kk. w zw. z art. 11 par. 2 kk. w zw. z art. 64 par. 2 kk. w zw. z art. 91 par. 1 kk. na karę 5 lat pozbawienia wolności, którą odbywał w okresach od 11 września 2008r. do 17 września 2009r. i od 4 października 2011r. do 28 kwietnia 2014r.

Dowód:

- dane osobopoznawcze – k. 92 – 93, 327v,

- dane o karalności – k. 120 – 121,
- wyrok łączny Sądu Rejonowego w Wołowie z dnia 30 sierpnia 2004r. sygn. akt II K 88/04 – k. 153 – 154,
- wyrok Sądu Rejonowego w Trzebnicy z dnia 7 maja 1999r., sygn. akt II K 221/98 – k. 169 – 169a,
- wyrok Sądu Rejonowego w Wołowie z dnia 25 listopada 2002r. sygn. akt II K 206/01 – k. 170 – 179,
- wyrok Sądu Rejonowego w Wołowie z dnia 14 kwietnia 2003 r. sygn. akt II K 144/02 – k. 180 – 181,
- wyrok Sądu Rejonowego w Trzebnicy z dnia 26 maja 2003 r. sygn. akt II K 122/03 – k. 182 – 185,
- wyrok Sądu Rejonowego w Wołowie z dnia 1 grudnia 2003 r. sygn. akt II K 222/03 – k. 186,
- wyroki Sądu Okręgowego w Zielonej Górze z dnia 30 grudnia 2008 r. sygn. akt II K 283/08 – k. 189 – 191,
- świadectwo ukończenia cyklu zajęć Programu Readaptacyjnego – k. 420,

Postanowieniem Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 28 kwietnia 2014r., sygn. akt V2 Kow 883/14/wz W. S. został warunkowo przedterminowo zwolniony z odbycia kary pozbawienia wolności, której koniec przypadał na dzień 28 września 2015r.

Dowód:

- postanowienie Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 28 kwietnia 2014r., sygn. akt V2 Kow 883/14/wz – k. 108

W trakcie pierwszego przesłuchania w dniu 9 maja 2014r. oskarżony nie przyznał się do popełnienia zarzucanych czynów. Przyznał, że dopuścił się kradzieży pieniędzy. Wyjaśnił, że 10 lat temu okradły go prostytutki w lesie pod K.. Zabrały mu saszetkę z dokumentami, kartami, kwotę 16.000 zł oraz laptopa. Oskarżony chciał te rzeczy odzyskać. Wcześniej nie mógł, bo był pozbawiony wolności. Wyjaśnił, że jest właścicielem białego samochodu marki F. (...). W dniu 7 maja 2014r. pojechał tym samochodem do R. na zakupy. Stanął żeby znaleźć prostytutki i odzyskać swoje rzeczy. Oskarżony wskazał, że prostytutki się znajdują, a wszystko trzyma chłopak z L.. Pierwszą prostytutkę spotkał w lesie niedaleko miejscowości P.. Oskarżony zaproponował seks oralny. Powiedziała, że chce 50 zł. Oskarżony zgodził się i wziął ją do samochodu. Wyjaśnił, że nie jest w stanie powiedzieć czy to była prostytutka, która go okradła. Oskarżony użył prezerwatywy, pierwsza pękła, założył drugą. Oskarżony wskazał, że siedzieli w samochodzie na przednich siedzeniach. Kobieta siedziała na miejscu kierowcy. Oskarżony nie zapłacił. Zapytał gdzie są jej koleżanki, które stały w tym miejscu. Odpowiedziała, że jest ich kilka na trasie. Oskarżony powiedział - to dawaj pieniądze, tyle ile masz, bo wy mnie tu kiedyś okradłyście. Oskarżony zaprzeczył, żeby ją uderzył, czy próbował uderzyć. Wskazał, że ona od razu uciekła drzwiami od kierowcy i nie miał czasu jej złapać. W samochodzie została torebka, z której oskarżony zabrał wyłącznie pieniądze około 80 zł. Oskarżony wyrzucił torebkę i pojechał szukać następnej prostytutki. Zobaczył jedną przy drodze koło P.. Podjechał i umówili się na seks oralny za 50 zł. Oskarżony wziął kobietę do samochodu i zabrał ją kawałek do lasu. Odbyli stosunek oralny z prezerwatywą przy samochodzie. Dał jej 50 zł. Byli na zewnątrz samochodu. Schowała pieniądze do torebki i usiadła na przednim siedzeniu pasażera. Oskarżony powiedział, żeby oddała pieniądze, bo z jej branży go kiedyś okradli. Powiedział, że ukradli mu 23 tysiące. Powiedziała, że nic na ten temat nie wie. Oskarżony złapał ją rękami za ramiona i wypchnął z samochodu tak, że wleciała na krzaki. Krzyczała, że się skaleczyła w rękę i upadła. Oskarżony wziął torebkę, było tam 540 zł, łącznie z tymi 50 zł, które otrzymała od niego. Zabrał tylko pieniądze, a resztę wyrzucił w krzaki. Zaprzeczył, żeby ją kopał, uderzał rękami, czy też używał noża. Przyznał, że miał w samochodzie kombinerki, śrubokręt i nóż, ale podał, iż były chyba w bagażniku. Wyjaśnił, że kobieta rękę skaleczyła, jak wpadła w krzaki. Ponadto wskazał, że na początku próbował dzwonić z jej telefonu, a potem go wyrzucił, było to kawałek dalej w lesie. Wyjaśnił, że te pieniądze, tj. 80 zł i 450 zł miał przy sobie jak go Policja zatrzymała. Podał, że zatrzymane telefony, portfel, ładowarka, dwa noże z drewnianymi rękojeściami i nożyczki, znalezione w samochodzie, należą do niego. Oskarżony wyjaśnił, że zabezpieczone przez policję buty i

spodnie miał na sobie w czasie tych zdarzeń. Ponadto wskazał, że prostytutka krwawiła z ręki, machała nią i krew mogła spaść na ubranie oskarżonego.

Podczas przesłuchania w przedmiocie tymczasowego aresztowania oskarżony podtrzymał dotychczasowe wyjaśnienia. Podał, że nie przyznaje się do rozboju, przyznaje się jedynie do kradzieży pieniędzy.

Podczas przesłuchania w dniu 22 lipca 2014r. oskarżony uzupełniająco wyjaśnił, że prostytutki go kiedyś okradły. Wskazał, że teraz wie, iż jest to ta druga prostytutka, którą okradł i będzie się domagał zwrotu pieniędzy w sądzie cywilnym. Wyjaśnił, że 7 lat wcześniej zgłaszał na policję kradzież, ale nie było postępowania.

Podczas przesłuchania w dniu 16 września 2014r. oskarżony nie przyznał się do popełnienia zarzucanych czynów. Przyznał się jedynie do kradzieży pieniędzy. Podtrzymał dotychczasowe wyjaśnienia. Ponadto dodał, że prostytutki, które okradł były wcześniej okradzione i pobite przez inną osobę. Oskarżony wyjaśnił, że mogło tak być, iż pokrzywdzone odniosły obrażenia ciała wtedy, a nie w czasie zdarzeń z nim. Podał, że w samochodzie było dużo krwi i mogło nakapać na różne przedmioty. Jak się spotkał z tymi kobietami, to nie widział aby miały widoczne ślady pobicia. Jedną jak ją wypchnął z samochodu uszkodziła rękę i krwawiła na zewnątrz i do wewnątrz samochodu, bo to było blisko samochodu, metr może mniej. Ponadto oskarżony wskazał, że część narzędzi noże, młotki itd. miał pod siedzeniem, w bagażniku, koło siedzenia kierowcy i od strony pasażera.

Na rozprawie w dniu 17 października 2014r. oskarżony przyznał się częściowo do popełnienia zarzucanych czynów i podtrzymał dotychczasowe wyjaśnienia. Zaprzeczył, żeby pobił te kobiety. Wskazał, że nie groził im żadnym nożem. Następnie w toku dalszego przesłuchania oskarżony przyznał się do popełnienia obu zarzucanych czynów. Także do użycia noża. Wyjaśnił, że w dniu 7 maja spotkał w lesie K. T.. Po usłudze seksualnej wyszarpnął ją z samochodu. Zabrał torebkę, w której było 450 zł, telefon komórkowy i dokumenty. Wskazał, że pieniądze zabrał, dowód osobisty wyrzucił. Podał, że jej nie groził. Oskarżony wyjaśnił, że pokrzywdzoną znał, bo wcześniej kiedyś go okradła. Żądając pieniędzy nie użył noża. W samochodzie było pełno narzędzi, pokrzywdzona jak sobie skaleczyła ręce to się szarpała i krew jej leciała. Oskarżony wskazał, że pokrzywdzona szarpała się z nim koło samochodu i ta krew sama wleciała do środka.

W tym stanie rzeczy Sąd zważył, co następuje:

Zebrany w sprawie materiał dowodowy pozwolił na ustalenie, że oskarżony dopuścił się zarzucanego czynu.

Ustalając stan faktyczny w niniejszej sprawie, Sąd oparł się w głównej mierze na zeznaniach pokrzywdzonych M. K. i K. T., które w sposób konsekwentny i spójny zeznały na temat czynów popełnionych przez oskarżonego oraz zeznań świadków K. J. (1) i K. J. (2). Ponadto Sąd ustalił stan faktyczny sprawy na podstawie wyjaśnień oskarżonego, w tej części, w której przyznał się do popełnienia zarzucanego czynu i jego wyjaśnienia były zgodne z zeznaniami pokrzywdzonych. Sąd uznał za wiarygodne te wyjaśnienia, w których oskarżony przyznał się do kradzieży. Sąd ponadto uznał za wiarygodne te wyjaśnienia oskarżonego, w których:

- opisał, że 7 maja 2014r. jechał samochodem drogą główną na R., zobaczył prostytutkę, która za 50 zł odbyła z nim stosunek oralny, następnie zażądała od niej pieniędzy i zabrała torebkę z pieniędzmi;

- przyznał, że znalazł następną prostytutkę, która za 50 zł odbyła z nim stosunek oralny, następnie złapał ją rękami za ramiona, wypchnął z samochodu i zabrał torebkę z pieniędzmi. Te wyjaśnienia znajdują bowiem potwierdzenie w zeznaniach pokrzywdzonych, świadków K. J. (1) i K. J. (2), protokołów przeszukań i okazania oraz wnioskach opinii sądowo – lekarskiej dotyczącej obrażeń M. K..

Sąd krytycznie odniósł się do pozostałych wyjaśnień oskarżonego albowiem są one chwiejne, zawierają wewnętrzne sprzeczności, a nadto są nielogiczne i niemożliwe do zaakceptowania z punktu widzenia zasad logiki formalnej oraz wiedzy płynącej z doświadczenia życiowego. Sąd uznał za niewiarygodne te wyjaśnienia oskarżonego, w których nie przyznał się do dokonania rozbojów, zaprzeczył, że używał przemocy oraz noża. Wyjaśnienia oskarżonego pozostają w jawnej sprzeczności z zeznaniami pokrzywdzonych, które zarówno w toku postępowania przygotowawczego, jak

i na rozprawie w dniu 17 października 2014r. bardzo szczegółowo oraz konsekwentnie podały okoliczności czynów popełnionych przez oskarżonego.

Odnosnie rozboju dokonanego na szkodę K. T. oskarżony wyjaśnił, że zażądał pieniędzy ale nie próbował jej uderzyć, bo uciekła drzwiami od strony kierowcy, zostawiając w samochodzie torebkę, z której zabrał 80 zł. Sąd nie dał wiary tym wyjaśnieniom albowiem są one sprzeczne z zeznaniami pokrzywdzonej K. T., która podała „Następnie zamachnął się i chciał mnie uderzyć w twarz z pięści. Uchyliłam się tak, że złapał mnie za kurtkę, która wysunęła mu się z ręki. Ja wówczas wyskoczyłam z auta, chwyciłam torebkę, która leżała na podszybiu i zaczęłam uciekać w stronę drogi asfaltowej. W czasie kiedy chciałam zabrać torebkę wyszarpał mi ją z ręki” (k. 7), „Nagle odwrócił się do mnie i gwałtownie zamachnął się w moją stronę pięścią. Nie pamiętam którą ręką. Cios tak jakby szedł w moją twarz. Ja to zobaczyłam i uchyliłam się przeskakując zaraz na siedzenie pasażera. Ja dostałam cios pięścią w plecy na wysokości łopatek. Ja chciałam uciec z samochodu drzwiami od strony pasażera z przodu bo były otwarte. On mnie złapał za kurtkę od tyłu. W tym czasie w ogóle nic nie mówił. Jak chciałam uciekać to jeszcze złapałam w jedną rękę torebkę, którą miałam w samochodzie. Tą kurtkę, za którą mnie trzymał ja mu wyszarpałam z ręki i uwolniłam się. Wtedy on złapał za moją torebkę. Ja ją ciągnęłam w jedną stronę uciekając z samochodu, a on ciągnął w drugą stronę. On wyrwał mi tą torbę” (k. 201 – 202). Pokrzywdzona w sposób tożsamy zeznała o okolicznościach sprawy na rozprawie w dniu 17 października 2014r. podając „Następnie cofnął się kawaleczek – ja myślałam, że on chce poprawić spodnie, ale on zamachnął się i pięścią chciał mnie uderzyć w twarz. Ja cały czas byłam w samochodzie od strony kierowcy na siedzeniu. Gdy to zobaczyłam, to przeskoczyłam z siedzenia kierowcy na siedzenie pasażera. Wówczas zostałam uderzona w plecy. Złapał mnie za kurtkę i szarpał za torbę, którą mi wyszarpał. Ja uciekłam z auta i pobiegłam w kierunku drogi. Ja się go bałam. Uciekałam przed nim, on mnie gonił. Potem wsiadł do samochodu i mnie nim gonił. W trakcie jak mnie szarpał, to ogólnie był bardzo małowówny. W trakcie kiedy szarpał mną i mnie uderzył, to też nic nie mówił. Gdyby nie próbował mnie bić, to nie zabrałby mi tej torebki” (k. 329v)

Taką wersję przebiegu zdarzenia potwierdziła także świadek K. J. (1), która zrelacjonowała co powiedziała jej K. T. bezpośrednio po zdarzeniu. Świadek zeznała „Ona jak do mnie podbiegła to ja widziałam, że była mocno zdenerwowana i powiedziała, żebym dała jej telefon żeby zadzwonić na policję bo została okradzona i klient chciał ją uderzyć. ...Ona mi opowiedziała co się wydarzyło... próbował ją uderzyć, zabrał jej torebkę i ona wówczas uciekła” (k. 10v).

Odnosnie rozboju dokonanego na szkodę M. K. oskarżony wyjaśniał sprzecznie. Podczas pierwszego przesłuchania wyjaśnił, że nie kopał oskarżonej, nie uderzał rękami i nie używał wobec niej noża. Następnie na rozprawie w dniu 17 października 2014r. początkowo podał „przyznaję się do popełnienia obu zarzucanych czynów, tak jak zostało to opisane w akcie oskarżenia. Także do użycia noża” (k. 329), następnie „nie używałem noża. Nóża nie było” (k. 329). Wyjaśnienia oskarżonego są skrajnie niekonsekwentne, a co za tym idzie niewiarygodne. Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego albowiem są one sprzeczne z zeznaniami pokrzywdzonej M. K., która bardzo szczegółowo opisała przebieg zdarzenia dokonanego na jej szkodę. Pokrzywdzona wskazała „W tym momencie mężczyzna chwycił mnie za włosy i wyciągnął z samochodu i zaczął kopać. Mówił „kurwo zabiję cię, oddaj pieniądze i telefon”. Ja powiedziałam, że oddam mu wszystko tylko żeby nie robił mi krzywdy. On dalej mnie bił. W pewnym momencie, gdy przeciągnął mnie od strony drzwi od kierowcy z drzwi wyciągnął nóż z drewnianą rączką. Szarpał mnie, próbował wyciągnąć mój telefon z lewej kieszeni kurtki. Chwycił mnie za szyję gdy stał za moimi plecami przyłożył mi ten nóż do gardła i powiedział „poderżnę ci gardło ty kurwo...znowu do mnie podszedł i próbował dźgnąć mnie nożem” (k. 15v – 16), „...on chwycił mnieTo był bardzo silny chwyt i wyrzucił mnie – tak jak worek ziemniaków – z siedzenia i samochodu na ziemię...Jak ja leżałam to on stał nade mną i kopał mnie. On celował głównie w twarz i tułów...On na pewno kopnął mnie z 5 lub 6 razy. Oprócz tego nachylał się nade mną i bił ręką z otwartej dłoni...Otworzył drzwi i na pewno z kieszeni na drzwiach wyciągnął nóż...chwycił mnie na stojąco lewą ręką od tyłu, przytrzymując moje ręce. Ja też stałam. Nóż trzymał cały czas w prawej ręce. Nóż przyłożył mi ostrzem do szyi. ...zobaczyłam, że jakby ten nóż skierowany jest w mój brzuch tak jakby chciał mnie dźgnąć i broniąc się chwyciłam całe ostrze ręką lewą” (k. 143 – 144). Pokrzywdzona w sposób tożsamy zeznała o okolicznościach sprawy na rozprawie w dniu 17 października 2014r. podając „on mnie chwycił za ramiona, rzucił mną o ziemię i zaczął krzyczeć „ ty kurwo ja cię teraz zabiję!

Dawaj pieniądze i telefon!”. Zaczął mnie kopać po twarzy i po brzuchu...Po chwili trzymając mnie za włosy i ciągnąc za nie przeciągnął mnie na drugą stronę do drzwi od strony kierowcy. Następnie wyjął nóż, który miał w drzwiach, w tej kieszeni. Był to nóż myśliwski z jakby drewnianą, brązową rękojeścią... Powiedział, że „zaraz ci kurwo gardło poderżnę”. On jak to mówił, to był za mną, chwycił mnie za ramię. On ten nóż miał na wysokości mojej szyi. Ja go wtedy uderzyłam mocno łokciem w okolice brzucha. On na chwileczkę odskoczył. To były ułamki sekund. Ponownie chwycił mnie za włosy. Wtedy już byłam obrócona do niego przodem. On wtedy wykonał zamach tym nożem w moją stronę. Ja wtedy chwyciłam ten nóż w lewą rękę.” (k. 330v).

Taką wersję przebiegu zdarzenia potwierdziła także świadek K. J. (2), która zrelacjonowała co powiedziała jej M. K. bezpośrednio po zdarzeniu. Świadek podała „powiedziała mi, że klient ją okradł oraz rozciął jej rękę, mówiła, że klient groził jej nożem i mówił, że ją zabije” (k. 23). Ponadto zeznania pokrzywdzonej znajdują potwierdzenie we wnioskach opinii sądowo - lekarska, z której wynika, że M. K. doznała podbiegnięć krwawych na tułowiu i kończyn górnych, rany ciętej palca I ręki lewej zaopatrzoną chirurgicznie. Rana na lewej ręce powstała od narzędzia ostrokrawędzistego, względnie kończystego. Obrażenia powstały od działania narzędzi tępych, tępokrawędzistych. Obrażenia mogły powstać w czasie i okolicznościach podanych przez M. K.. Ponadto zeznania pokrzywdzonej znalazły potwierdzenie w przeprowadzonej w toku postępowania przygotowawczego opinii z badań kryminalistycznych. Na czubku ostrza noża, zabezpieczonego w samochodzie oskarżonego oraz na krawędziach ostrza noża i powierzchni ostrza w części środkowej ujawniono krew i materiał genetyczny człowieka, pochodzący od jednej osoby, kobiety, której profil genetyczny jest zgodny z profilem genetycznym M. K..

W świetle treści opinii sądowo - lekarskiej wyjaśnienia oskarżonego złożone na rozprawie rażą naiwnością. Oskarżony podał: „Tam w tym samochodzie było w środku pełno narzędzi, a ona jak sobie skaleczyła ręce, to jeszcze się szarpała i ta krew leciała. Ona się szarpała ze mną koło samochodu i ta krew sama wleciała do środka samochodu” (k. 329, t. III). W ocenie Sądu te wyjaśnienia są nieudolną próbą obrony oskarżonego, który chciał znaleźć wytłumaczenie inaczej niż przez wskazanie prawdziwych okoliczności – tj. że chcąc dokonać zaboru torebki i telefonu pokrzywdzonej użył noża, a M. K. zasłaniając się ręką odniosła obrażenia wskazane w opisie czynu. Wyjaśnienia oskarżonego w tym zakresie, stanowią w ocenie Sądu jedynie element przyjętej przez oskarżonego linii obrony i nie mogły stać się podstawą dokonywania ustaleń faktycznych w sprawie.

Sąd zważył, iż zgodnie z przysługującym prawem do obrony, oskarżony może składać wyjaśnienia takiej treści, jakie z punktu widzenia obrony są najbardziej korzystne. Dlatego też zrozumiałym dla Sądu było, że oskarżony starał się w jak największy sposób umniejszyć swej winie.

Podkreślić też należy znaczenie, jakie w tej sprawie miała bezpośrednio postępowania dowodowego na rozprawie głównej. Nie ulega wątpliwości, że w sprawach, w których sąd dysponuje diametralnie różniącymi się w wymowie wyjaśnieniami oskarżonego z różnych etapów prowadzonego postępowania, zasada bezpośredniości odgrywa obok zasady swobodnej oceny dowodów rolę trudną do przecenienia. Sąd dowód z wyjaśnień oskarżonego przeprowadził bezpośrednio na rozprawie, miał bezpośredni z nim kontakt w toku realizacji czynności dowodowych, oceniał złożone przez oskarżonego wyjaśnienia kierując się zarówno ich treścią, jak też własnymi spostrzeżeniami i wrażeniami wynikającymi z zachowania się osoby przesłuchiwanej, reakcji mentalnych na zadawane pytania, postawy w toku realizowanej czynności przesłuchania i stosunku do tej czynności.

Ponadto Sąd oparł się na dowodach z dokumentów w postaci opinii sądowo – lekarskiej, opinii biegłego z identyfikacji genetycznej oraz opinii sądowo-psychiatrycznej, bowiem zostały sporządzone przez profesjonalne, upoważnione podmioty, zgodnie z wymogami prawa, odpowiadają w sposób wyczerpujący, jasny i czytelny na zadane pytania. Opinie nie budzą zastrzeżeń Sądu, w związku z czym stanowiły pełnowartościowy dowód. Opinie przeprowadzone w przedmiotowej sprawie są jasne i pełne, uwzględniają wszelkie możliwe - na tle całokształtu dowodów, warianty dotyczące przyczyn i przebiegu zdarzenia. Opinie zawierają rzeczowe konkluzje ze wskazaniem przesłanek, którymi kierowali się biegli przy ich wydaniu. Mając powyższe na uwadze Sąd wysoko ocenił wartość dowodową przedłożonych w sprawie opinii biegłych sądowych. Wnioski sporządzonych opinii sądowych stanowiły podstawę do poczynienia ustaleń faktycznych.

Uzupełniając analizę materiału dowodowego wypadu zaznaczyć, że budując stan faktyczny uwzględniono wszelkie dokumenty zebrane w toku postępowania przygotowawczego i zawnioskowane przez prokuratora oraz ujawnione w toku rozprawy. Treść owych dokumentów i oświadczeń, znajduje potwierdzenie w treści osobowych środków dowodowych, w toku postępowania nie były podnoszone żadne zarzuty co do treści zawartej w tych dokumentach, a ich zgodność z oryginałami została potwierdzona przez uprawnione do tego osoby. Sąd nie znalazł więc podstaw do kwestionowania wartości dowodowej owych pisemnych źródeł dowodowych i wykorzystał je przy ustalaniu stanu faktycznego i rozstrzyganiu istoty sprawy.

Dowody są spójne i korespondują ze sobą, tworząc logiczną całość. Ustalając na ich podstawie stan faktyczny, Sąd nie miał żadnych wątpliwości, jaki był przebieg zdarzeń zarzuconych oskarżonemu. W oparciu o przeprowadzone w sprawie dowody, Sąd ustalił, że sprawstwo i wina oskarżonego nie budzą żadnych wątpliwości. Sąd uznał, że zachowania oskarżonego wyczerpały znamiona przestępstw z art. 280 § 1 k.k., art. 275 § 1 k.k. i art. 278 § 5 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. oraz art. 280 § 2 k.k., art. 275 § 1 k.k. i art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k.

Czyny oskarżonego Sąd zakwalifikował z art. 64 § 2 k.k., bowiem oskarżony dopuścił się ich będąc uprzednio skazany w warunkach określonych w art. 64 § 1 k.k., odbył łącznie co najmniej rok kary pozbawienia wolności i w ciągu 5 lat po odbyciu kary popełnił ponownie umyślne jedno z przestępstw określonych w art. 64 § 2 k.k.

Odnośnie czynu opisanego w punkcie I części wstępnej wyroku oskarżony wypełnił swoim zachowaniem znamiona przestępstwa z art. 280 § 1 k.k. Przystępstwa rozboju dopuszcza się osoba, która dokonuje kradzieży używając przy tym przemocy bądź grożąc jej użyciem albo gdy doprowadza ona (w celu dokonania tej kradzieży) człowieka do stanu nieprzytomności lub bezbronności.

W przedmiotowej sprawie oskarżony wypełnił znamiona rozboju w ten sposób, że użył wobec K. T. przemocy usiłując uderzyć ją pięścią w twarz, a gdy uchylła się przed tym ciosem zadał jej uderzenie pięścią w plecy, szarpał ją za odzież, a następnie mimo obrony pokrzywdzonej zabrał w celu przywłaszczenia poprzez wyszarpięcie z rąk torebkę zawierającą telefon komórkowy marki A. (...), pieniądze w kwocie 170 zł, dowód osobisty, kartę bankomatową oraz inne drobne przedmioty o łącznej wartości ok. 470 zł. Tym samym oskarżony wypełnił znamie rozboju w postaci „użycia przemocy”. Nie ulega wątpliwości, że celem oskarżonego nie było pobicie pokrzywdzonej samo w sobie, ale zabranie jej przedmiotów mających wartość majątkową. Wskazują na to wyjaśnienia oskarżonego, który wskazał, że chciał uzyskać pieniądze oraz okoliczność, że używając przemocy wyszarpnął pokrzywdzonej torebkę.

Ponieważ wśród skradzionych rzeczy znajdowała się karta bankomatowa czyn oskarżonego wypełnił także znamiona przestępstwa z art. 278 § 5 k.k. Zabór karty uprawniającej do podjęcia pieniędzy z automatu bankowego polega na pozbawieniu władztwa nad kartą osoby uprawnionej i objęciu jej w posiadanie przez sprawcę. Konstytutywnymi elementami kradzieży karty bankowej są - identycznie jak w przypadku zaboru cudzej rzeczy ruchomej - pozbawienie władztwa osoby uprawnionej oraz przejęcie tego władztwa przez sprawcę. Do wypełnienia czynności wykonawczej wystarczające jest objęcie władztwa nad kartą przez sprawcę. Przepis art. 278 § 5 k.k. nie wymaga dokonywania przez sprawcę żadnych dodatkowych czynności, na przykład próby podjęcia z bankomatu pieniędzy na podstawie tej karty. Zabranie dowodu osobistego – uzasadnia z kolei kwalifikację czynu z art. 275 § 1 k.k. W związku z powyższym pełną zawartość kryminalną czynu oddaje kumulatywna kwalifikacja prawna – z art. 280 § 1 k.k., art. 275 § 1 k.k. i art. 278 § 5 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k.

Odnośnie czynu opisanego w punkcie II części wstępnej wyroku oskarżony wypełnił swoim zachowaniem znamiona przestępstwa z art. 280 § 2 k.k. W okolicznościach niniejszej sprawy z pewnością można było stwierdzić, że oskarżony w stosunku do pokrzywdzonej M. K. dopuścił się kwalifikowanego przestępstwa rozboju. Zachowanie sprawcy w przypadku przestępstwa z art. 280 § 2 k.k. polega na zaborze cudzej rzeczy ruchomej w celu przywłaszczenia przy zastosowaniu jednego z wyliczonych taksatywnie w tym przepisie sposobów działania, przybierających postać: posługiwania się przez sprawcę bronią palną, posługiwania się nożem, posługiwania się innym, podobnie niebezpiecznym przedmiotem, posługiwaniem się środkiem obezwładniającym albo działaniu sprawcy w inny sposób

bezpośrednio zagrażający życiu lub działaniu sprawcy wspólnie z inną osobą, która posługuje się bronią palną, nożem lub innym podobnie niebezpiecznym przedmiotem, środkiem obezwładniającym lub działa w sposób bezpośrednio zagrażający życiu.

Użyte w znamionach art. 280 § 2 k.k. słowo "posługuje się" interpretowane jest w literaturze i orzecznictwie stosunkowo szeroko. W szczególności przyjmuje się, że "posługiwanie się" ma szerszy zakres znaczeniowy od czasownika "używa" i obejmuje wszelkie manipulowanie takimi środkami, w tym także ich okazywanie w celu wzbudzenia w ofierze obawy ich użycia (por. wyrok SA w Lublinie z 14 października 2004 r., II Aka 182/04, Prok. i Pr. 2005, nr 7-8, poz. 28). Każda zatem forma demonstrowania narzędzia (np. przystawianie go do ciała ofiary lub chociażby konkludentne prezentowanie groźby natychmiastowego jego zastosowania) w celu dokonania zaboru rzeczy, zmierzająca do spotęgowania przemocy względnie groźby jej zastosowania lub wywołania większej obawy i poczucia zagrożenia, może być uznana za posługiwanie się tym narzędziem lub przedmiotem. W niniejszej sprawie zachowanie oskarżonego, który żądając wydania pieniędzy i telefonu użył wobec pokrzywdzonej przemocy przewracając na ziemię, szarpiąc za odzież i włosy, uderzając rękami w twarz oraz kopiąc po całym ciele, groził jej użyciem noża i pozbawieniem życia, a nadto używał niebezpiecznego narzędzia w postaci noża przykładając jej go do szyi i usiłując zadawać ciosy, wyczerpało wszystkie znamiona przestępstwa określonego w art. 280 § 2 k.k.

Sąd uznał, że zachowanie oskarżonego opisane w punkcie II części wstępnej wyroku wyczerpało znamiona z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. Przepis art. 280 k.k. może pozostawać w kumulatywnym zbiegu z przepisem art. 156 lub art. 157 k.k. Zbieg taki ma miejsce w sytuacji, w której zastosowanie wobec pokrzywdzonego przemocy jest w takim stopniu intensywne, że powoduje ponadto określone następstwa dla zdrowia pokrzywdzonego, które samodzielnie wyczerpują znamiona odrębnego typu przestępstwa. Przepis art. 280 k.k. obejmuje bowiem swą dyspozycją użycie przemocy wobec osoby, jednak dla wyczerpania znamion określonych w tym przepisie wystarcza samo użycie przemocy, niepowodujące żadnych dodatkowych następstw. Jeśli zatem użycie przemocy wobec osoby wywołuje skutki określone w art. 157 § 1 k.k., to w takim przypadku zachodzi tzw. rzeczywisty zbieg przepisów ustawy, którego konsekwencją musi być kumulatywna kwalifikacja, oparta na wszystkich przepisach, których znamiona zachowanie sprawcy wyczerpuje (por. wyrok SN z 20 marca 1973 r., V KRN 23/73, OSNKW 1973, nr 10, poz. 129). Zabranie dowodu osobistego – uzasadnia z kolei kwalifikację z przepisu z art. 275 § 1 k.k. W związku z powyższym pełną zawartość kryminalną czynu oddaje kumulatywna kwalifikacja prawna – z art. art. 280 § 2 k.k., art. 275 § 1 k.k. i art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k.

Wymierzając kary oskarżonemu Sąd miał na uwadze wysoką społeczną szkodliwość popełnionego przez niego przestępstw. Przy ocenie społecznej szkodliwości zarzucanego czynu Sąd brał pod uwagę rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiar wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, jak również postać zamiaru, motywację sprawcy. Łatwość w podjęciu decyzji o popełnianiu przestępstw, jak również metody realizacji świadczą o demoralizacji oskarżonego. W przypadku oskarżonego wystąpiły okoliczności zaostrzające odpowiedzialność karną tj. działanie w warunkach recydywy wielokrotnej. Zachowanie oskarżonego nie było przypadkowe, lecz zaplanowane i ukierunkowane na osiągnięcie korzyści majątkowej. Analizując dotychczasową karalność nasuwa się jednoznaczny wniosek, iż oskarżonego w popełnianiu przestępstw nie jest w stanie nic powstrzymać – ani wyroki Sądów, ani toczące się postępowanie. Oskarżony nie wyciąga żadnych wniosków, a kolejne wyroki lekceważy, popełniając w okresach próby kolejne, w tym podobne przestępstwa. Należy podkreślić, że w dniu 30 grudnia 2008r. zapadł wobec oskarżonego wyrok Sądu Okręgowego w Zielonej Górze, w którym został uznany za winnego popełnienia przestępstwa rozboju (sygn. akt II K 283/03), a oskarżony, będąc warunkowo przedterminowo zwolniony z odbycia kary pozbawienia wolności, w dniu 7 maja 2014r. dokonał dwóch kolejnych rozbojów. Podobieństwo popełnianych przestępstw stanowi okoliczność obciążającą, ponieważ świadczy o niepoprawności oskarżonego i jego konsekwencji w dążeniu do łamania porządku prawnego. Zasadny był zatem wniosek, że nieskuteczność dotychczas odbytych kar, rzadko spotykana niepoprawność oskarżonego, premedytacja w działaniu, przemawiają za potrzebą poddania go długoterminowej izolacji.

W. S. wystarczył impuls w postaci opuszczenia zakładu karnego w związku z uzyskaniem przedterminowego warunkowego zwolnienia, żeby ponownie zdecydował się popełnić przestępstwa. Okoliczności te wpływają na wysoki

stopień winy oskarżonego i miały istotny wpływ na wymiar kary. O stopniu społecznej szkodliwości w przypadku rozboju decyduje od strony przedmiotowej nie tyle wartość mienia zrabowanego (ta jest bowiem często przypadkowa, niezależna od zamiaru sprawców sięgających po prostu po to, co ofiara „miała przy sobie”), ile stopień zagrożenia dla zdrowia (lub nawet życia) napadniętego. Im bardziej sprawcy przekraczają próg „gwałtu na osobie”, który in concreto niezbędny był do obezwładnienia ofiary, tym wyżej należy ocenić stopień społecznego niebezpieczeństwa konkretnego czynu (por. wyrok SN z 2 lutego 1995r., II KRN 198/94, OSNKW 1995, nr 5-6, poz. 33).

Wymierzone kary są zdaniem Sądu nie tylko adekwatna do stopnia winy oskarżonego, ale realizują też cele zapobiegawcze i wychowawcze w stosunku do niego. Zapobiegawczy sens wymierzonych kar pozbawienia wolności ma bowiem na celu odstraszenie sprawcy od ponownego wejścia na drogę przestępstwa, natomiast jej cel wychowawczy realizuje się poprzez kształtowanie postawy oskarżonego zarówno wobec własnego czynu, jak i przestępstwa w ogóle. Jednocześnie kara orzeczona wobec oskarżonego czyni zadość społecznemu poczuciu sprawiedliwości, a także spełnia swe zadania w zakresie prewencji generalnej polegające na kształtowaniu w społeczeństwie postawy poszanowania prawa.

Sposób zachowania oskarżonego przed popełnieniem przestępstwa świadczy o zauważalnym zniekształceniu osobowości oskarżonego, który nie chce lub nie próbuje wartościować i aprobować dóbr indywidualnych oraz społecznych. Nakłada się to na spostrzeżenie dokonane przez Sąd na sali rozpraw, że oskarżony nie wyciąga żadnych wniosków. Nie sposób oprzeć się wrażeniu, że oskarżony „rozwija się” w swojej przestępczej działalności, w bardzo negatywnym tego słowa znaczeniu. Uzasadnionym wydaje się więc pogląd, że brak dostatecznie dolegliwej kary - w przypadku takiego sprawcy - zamiast korygować jego osobowość, utwierdziłoby go w przekonaniu o bezkarności, celowości oraz realnej możliwości uniknięcia odpowiedzialności, a więc utrwalałoby jego aspołeczne cechy, zamiast je eliminować.

Analizując okoliczności mające wpływ na wymiar kary w odniesieniu do oskarżonego należało uwzględnić w jak najszerszym zakresie jego sylwetkę osobową. Biegli psychiatrzy w opinii wskazali, że oskarżony ma zaburzenia osobowości o czym świadczą płytka uczuciowość wyższa, brak dążenia do stabilizacji, kierowanie się doraźnymi potrzebami, nie wyciąganiem wniosków z przebytych doświadczeń. Przedstawione wnioski biegłych lekarzy psychiatrów w pełni uzasadniają przyjęcie, że oskarżony wymaga izolacji w warunkach więziennych. W ocenie Sądu tak ukształtowana osobowość oskarżonego wymaga stałej i trwałej kontroli w warunkach więziennych. W ocenie Sądu wymierzone kary pozbawienia wolności są wystarczające do osiągnięcia celów wychowawczo – prewencyjnych wobec oskarżonego i wobec potencjalnych sprawców tego rodzaju przestępstw. W świadomości oskarżonego winny wzbudzić przekonanie o konieczności przestrzegania norm prawnych i wykształcenia krytycznego stosunku do popełnionego czynu.

W odniesieniu do oskarżonego daleko posunięty proces demoralizacji, cechy przedmiotowe popełnionych przestępstw, względy zapobiegawcze i brak pozytywnych perspektyw resocjalizacyjnych, przy uwzględnieniu wszystkich okoliczności obciążających wskazuje, iż orzeczone kary pozbawienia wolności są konieczne. Wymierzenie kar łagodniejszych, dawałoby bowiem perspektywę, iż oskarżony zakład karny opuści jako osoba sprawna fizycznie i zdolna do każdej zbrodni. Powyższe oznaczałoby, iż państwo poprzez swoje instrumenty straciłoby kontrolę nad kimś, kto jej wymaga.

Sąd, na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 §1 k.k. wymierzone oskarżonemu kary pozbawienia wolności połączył. Sąd, wybierając zasadę łączenia kar, uznał, że nie zachodzą przesłanki do pełnej kumulacji. Kumulacja kar stanowi dolegliwość, która przekraczałaby potrzeby resocjalizacyjne. Z drugiej zaś strony nie zachodzą przesłanki do pełnej absorpcji kary. Decydujące znaczenie przy wymiarze kary łącznej ma względ na prewencyjne oddziaływanie kary, w znaczeniu prewencji indywidualnej i ogólnej (M. Szewczyk: „Kara łączna w polskim prawie karnym”, Kraków 1981, s. 78). Wymierzając karę łączną uwzględnić należy głównie związek podmiotowo-przedmiotowy zachodzący między poszczególnymi przestępstwami. Im bardziej jest on ścisły, tym bardziej powinno się stosować zasadę absorpcji poszczególnych kar. Przez związek ten należy rozumieć podobieństwo rodzajowe zbiegających się przestępstw, motywację i czas popełnienia każdego z nich. Popełnienie dwóch lub więcej przestępstw jest istotnym czynnikiem

prognostycznym, przemawiającym za orzekaniem kary łącznej surowszej od wynikającej z dyrektywy absorpcji. Absorpcję kar należy stosować bardzo ostrożnie, biorąc pod uwagę negatywną co do sprawcy – przesłankę prognostyczną, jaką jest popełnienie kilku przestępstw.

W wyroku z dnia 13 listopada 2003 r. Sąd Najwyższy stwierdził, iż całkowitą absorpcję można zastosować albo wtedy, gdy wszystkie czyny wykazują bardzo bliską więź podmiotową i przedmiotową, albo orzeczone za niektóre z czynów kary są tak minimalne, że w żadnym stopniu nie mogłyby rzutować na karę łączną, albo też istnieją jakieś inne szczególnie okoliczności dotyczące osoby oskarżonego. W wyroku z dnia 2 grudnia 1975 r. Sąd Najwyższy przyjął zaś, że im większe jest powiązanie pomiędzy zbiegającymi się przestępstwami, tym pełniej wymiar kary powinien uwzględniać zasadę absorpcji (Rw 628/75, OSNKW 1976/2/23). Z orzeczenia tego płynie wniosek, że im bliższy związek pomiędzy przestępstwami pozostającymi w zbiegu realnym tym większe znaczenie zyskuje zasada absorpcji, im mniejszy – zasada kumulacji. Należało też dodać, zgodnie ze stanowiskiem Sądu Apelacyjnego w Katowicach (II AKa 154/01), iż decydujące znaczenie przy wymiarze kary łącznej ma również wzgląd na prewencyjne oddziaływanie kary, w znaczeniu prewencji indywidualnej i ogólnej.

Wskazane okoliczności niewątpliwie przemawiają za zastosowaniem zasady częściowej absorpcji. W orzecznictwie i doktrynie podkreśla się, iż zastosowanie zasady absorpcji, jest autonomiczną decyzją Sądu wydającego wyrok karny i może wynikać jedynie ze „ścisłego” związku przedmiotowo-podmiotowego łączącego poszczególne czyny skazanego. Analizując realia przedmiotowej sprawy niewątpliwie jest to, że oskarżony dopuścił się przypisanych mu przestępstw, w krótkim odstępie czasu jednakże czyny te podlegały odmiennej kwalifikacji i te względy zadecydowały o tym, że Sąd zastosował zasadę asperacji.

Na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności Sąd zaliczył oskarżonemu okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania.

Na podstawie art. 46 § 2 k.k. Sąd orzekł od oskarżonego na rzecz K. T. kwotę 1000 zł oraz na rzecz M. K. kwotę 3000 zł tytułem nawiązki. Ustalając wysokość nawiązki Sąd kierował się dyrektywami wymiaru kary określonymi w art. 53 k.k., w szczególności rozmiarem ujemnych następstw przestępstwa w odniesieniu do poszczególnych pokrzywdzonych, motywacją sprawcy i sposobem popełnienia przestępstwa.

Na podstawie art. 44 § 2 k.k. Sąd orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych wskazanych w wykazie dowodów rzeczowych numer I/116/14 pod poz. 1 – 3, 6 (k. 306), 9 (k. 307).

Na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. Sąd zwrócił K. T. dowody rzeczowe opisane w wykazie nr I/116/14 pod poz. 8, 10 – 11 (k. 307). Biorąc pod uwagę, iż przedmiotowe dowody stały się zbędne dla postępowania karnego, należało zwrócić je uprawnionej.

Na podstawie art. 420 § 1 k.p.k. i § 352 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 23 lutego 2007r. Regulamin urzędowania sądów powszechnych (Dz. U. z 2007 r. Nr 38, poz. 249) Sąd postanowił dołączyć do akt sprawy dowody rzeczowe opisane w wykazie I/116/14 pod poz. 4 – 5 (k. 306).

Wysokość wynagrodzenia dla obrońcy z urzędu ustalono na podstawie § 14 ust. 1 i 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 z późn. zm.).

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k., kierując się możliwościami finansowymi i zarobkowymi oskarżonego, Sąd zwolnił go od ponoszenia kosztów postępowania, w tym i opłaty sądowej.